

В ДИПЛОМІ — ЛІКАР, ПО ЧИНУ — КЕСАР, ТА ЗА ТАЛАНТОМ — СПРАВЖНІЙ ЦЕЗАР!

Як ви гадаєте: до чого зазвичай звертаються, аби перевести подих після насичених буденних турбот бійці найгуманнішого з мирних фронтів — лікарі? Особливо ж коли твої пацієнти — здебільшого літні виснажені люди, котрі хоч і намагаються зазвичай бути корисними суспільству, проте через різні застарілі болячки не завжди, на жаль, їм це вдається... Так, звичайно ж, до квітів, а точніше, мабуть, буде сказати, до тих грайливо-барвистих веселкових тонів і відтінків, якими так щедро обдарувала їх природа. Адже споглядаючи майже впродовж усього робочого дня переважно "гіньовий" бік життєвої медалі, вільнокрила душа прагне бодай трішки відпочити на чомусь урочисто-піднесеному, зливаючи відтак своїм замріяним поглядом чи то до шлюбно вбраної калини, чи то навіть до самотньо-загубленої у дикому полі зграйки пломенюючих маків.

Ніби зайвим наочним підтвердженням цієї ліричної авторської преамбули стало відкриття у приміщенні міського Будинку вчених персональної виставки директора столичного Інституту геронтології чл.-кор. НАМНУ Владислава Вікторовича Безрукова. Як виявилось, веледосвідчений вітчизняний науковець, добре відомий нашим читачам перш за все своїми новаторськими розробками в галузі здорового довголіття (нагадаємо: кілька років тому його разом із групою колег за змістовні дослідження з профілактики та лікування вікових порушень серцевої діяльності було удостоєно Державної премії України), здавна захоплюється не тільки вирощуванням квітів, але й чи не усіма безпосередньо пов'язаними з оспівуванням цієї краси "витонченими мистецтвами". Вірші, приміром, він почав писати взагалі ще зі шкільної лави, пізніше спробував себе як композитора (у його музичному доробку як милозвучні вальси, так і чимало складніших композиційних творів). А років 40 тому розкрилося нарешті у повному обсязі й головне його мистецьке покликання, вилившись у сяючому душевному солоспіві широко закоханого в рідні краєвиди яскравого самотнього пейзажиста...

І от ВІДТОДІ за плечима Владислава Вікторовича вже сім персональних виставок і три повноцінних художніх альбоми, де представлено понад сотню найкращих авторських репродукцій. Але ж апетит, як відомо, зростає саме під час їжі, отож нових цікавих творів, вочевидь, довго нам чекати не доведеться!

Що ж до самої техніки виконання, то це майже завжди замальовки з натури, у переважній більшості зроблені олією, деколи — аквареллю. Стиль, я сказав би, спокійно-рівноважений, "шишкінський". А з наших славетних учених у такому ж приблизно ключі любили створювати свої аматорські, — але від того, звичайно ж, не менш захопливі — композиції авіаконструктор О.К. Антонов та генетик

С.М. Гершензон (останній, щоправда, користувався здебільшого олівцем).

В чому ж секрет безперечного і дедалі більшого успіху його полотен? Вочевидь, не в останню чергу і в певному психотерапевтичному впливі на глядача: адже навіть побіжне споглядання їх здатне умиротворити розбурхану душу, ніби уповільнюючи і впорядковуючи тим самим безладне мерехтіння образів і думок. Тобто люб'язно дарує нам усе те, чого — зізнаймося відверто — так усім не вистачає в цій досхочу насиченій стресами повсякденній життєвій колотнечі.

І хоча в арсеналі митця переважають, здавалося б, досить-таки невибагливі перевірені часом мотиви (тихо догорає багаття, чудернацьке віддзеркалення хмаринок у прибережних морських хвилях, запорошений снігом старий дідівський сад), та все ж саме розважене філософське споглядання цих на диво зворушливих картин милої серцю природи — я глибоко переконаний — допомогло, далєбі, не одному пацієнту позбутися своїх колишніх серйозних недуг!..

До речі, як прихований заекранний герой, так і сам по собі глядач багатьох творів В.В.Безрукова завжди якимось абсолютно незбагненим чином опиняється точнісінько в епіцентрі цього сюжету, ба навіть, я б сказав, духовного авторського Всесвіту. Але ж хіба за існуючими відомими законами у Всесвіті може бути якийсь строго визначений центр? — мабуть, прискіпливо питає мене тут перший-ліпший фізик чи астроном. Відповім мовою художника: так, безперечно! Адже, врешті-решт, ним є твоє власне бачення, твоя точка зору і той позиційний ракурс, з якого оцінюється й вимірюється у часі й просторі перебіг зображуваних подій... Наведу живий приклад: звичайна собі вода, що на його прекрасній картині "Закрут ріки" зримо хлопочється ось тут, чи не біля самісіньких ніг, немов зайвий раз знов і знов підтверджує вічну, як світ, істину про невпинність усього суцього. А разом із тим — що у цьому іскрометному вирі десь таки неодмінно може вигулькнути і твій особистий шанс на повноцінне житейське щастя!

Та втім, серед пейзажного арсеналу художника-лікаря при бажанні неважко знайти і достатньо інших не менш дієвих засобів "безпігулкової" терапії. Насамперед, це панорамний ефект відкритого простору, до шему незабутній для кожного з нас мотиви "стежини в ріднім краї", оптимістично піднесена грайливість світанкових барв на племенистому небесному обрії тощо. Адже, погодьтеся, навіть та ж таки дитяча стежина, попри меланхолійність давніх, порослих уже сивиною журливих спогадів, уособлює водночас собою і реально можливий вихід зі скрути, тобто наяву підказує, що завше, за будь-яких обставин треба все ж таки не здаватися і йти до кінця!

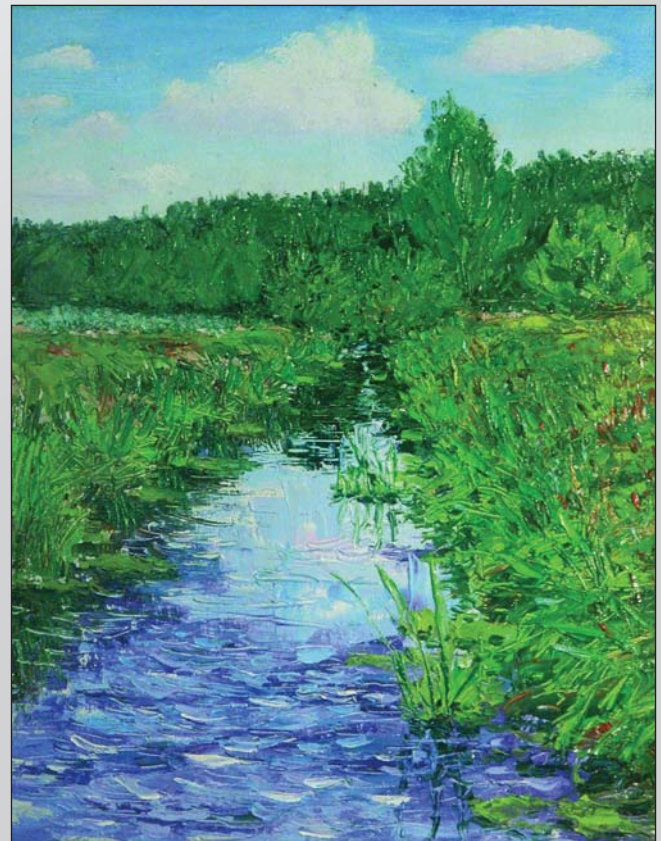

А взагалі недарма, думаю, зі старих ще часів прийнято вважати: де наше коріння — там обов'язково має знайтись і те рятівне чудодійне джерело, здатне подолати будь-яку непрохану тілесну чи ж бо навіть душевну напасть. Це я до того, аби ви не дивувалися, чому левову частку своїх художніх замальовок виконано Владиславом Вікторовичем у прилеглих затишних околицях власної академічної дачі, розташованої, до речі, у с.Мошуні, що під Гостомелем. Та й тут же, власне кажучи, буквально чи не на відстані витягнутої руки — і так широко обожнювані нашими численними літературними класиками Ірпінь, Пуща-Водиця, Горенка... Отож усі ці заповітні куточки навіки уже відтепер (висловлюючись їх же власною образно-метафоричною мовою) закарбувались на полотні саме завдяки воістину невтомному пензлю доктора Безрукова! Та ще й до того ж, певна річ, у різноманітних своїх сезонних чи навіть міжсезонних проявах...

Між іншим, кожна така творча пора року у зображенні митця це ніби особлива цілюща рослина, яка володіє чітко вивіреною лікувальною властивістю. Весна — бадьорить, оновлюючи дух і тіло; літо — запалює, вдосталь насичуючи теплом і енергією та спонукаючи zarazom на майбутні життєві звершення; осінь — навпаки, дещо втихомирює, навіюючи легку душевну ностальгію і спокій; ну й нарешті, зима — багато в чому примушує полинути думками у вічність, аби під час коротенької новорічної паузи неспішно оцінити весь пройдений досі шлях...

Але від філософської лірики повернемося все ж насамкінець до практичної медицини. Тим більше, що після перегляду безсумнівно вагомого творчого доробку головного нашого вітчизняного геронтолога мимоволі (особисто в мене, принаймні; хоча, можливо, також і у читачів?) виникає враження, що секрет здорового довголіття таки, здається, цілком уже ним розгаданий. І ось його хрестоматійно банальна й вельми безхитрісна рецептура: 1) якомога частіше бувати на природі та свіжому цілющому повітрі, дихаючи на повні груди й відчуваючи себе повноцінною законною часткою Всесвіту; 2) відвідувати по можливості хоча б раз на рік місця свого дитинства, де всі ми з вами набиралися колись живильного заряду бадьорості та снаги; 3) сповна цінувати послані нам "звище" лагідне сонячне тепло, чисту джерельну воду, родючу українську землю і кропітку щоденну працю на ній.

А загалом, переосмислюючи на конкретному сьогоднішньому прикладі все сказане, ще і ще раз переконуєтесь у сталій віковій мудрості воістину незабутніх Максимових рядків:

*"У щастя людського два рівних є крила:
Троянди й виноград — красиве і корисне!"*

Едуард Шур

